

били останали. Тукъ-тамъ имало улици съ стари кжщи — само толкова. Жестоко врѣме! Та и споменитѣ ли се постарало да измете?

Влѣзохъ въ стара улица. Тя е тѣсна, съ неравенъ калдарѣмъ, криволичи и води нѣкъдѣ отвѣдъ града. Ето и кжщитѣ. Така — съ покрити съ стари дѣски стѣни малко кривнали на страна, съ подгизнали основи и неувѣрено крѣпящи се на мѣстата си, тѣ приличатъ на голѣми, дълго употребявани дѣтски играчки, въ които живѣятъ голѣми кукли. Нѣкога въ тия малки кжщи е имало кипащъ български животъ, между тия тѣнки, порутени отвжтрѣ стѣни сж се градили хубави мечти, кроили сж се планове за далечни бждни дни.... Какво, какво не е имало тукъ!

Изправенъ прѣдъ една отъ тия кжщи азъ чувствувахъ, че странна студенина обгрѣща моитѣ хубави спомени. Прозорцитѣ сж отдавна изпротошени и отвжтрѣ хлуе хладна пустота. Познава се, че въ горния етажъ никой вече не живѣе, чардака бѣше продъненъ и едната отъ страничнитѣ греди ступена прѣзъ срѣдата. За да залича бързо впечатлението, азъ се обървахъ къмъ срѣщната кжща, но и тя бѣше пуста. Прозорцитѣ сжщо изпотрошени и прѣзъ тѣхъ се вижда какъ тавана се е изкривилъ, като че върху него е лежало цѣло столѣтие, нѣкакво исполинско чудовище.

Изпитвахъ вече чувство, че нѣкой ми се присмива, и не само нѣкой, но и кжщитѣ, които гледахъ и улицитѣ и облитѣ — изтъркани отъ врѣмето камани и пустотата и таи съвсѣмъ чужда за моитѣ години скърбъ.

При все това, споменитѣ ми бѣха по-силни и азъ неусѣтно имъ се отдадохъ

.....